

РЕШЕНИЕ

№ 26871

гр. София, 03.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 12.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **11894** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а, ал. 4 вр. чл.9а, ал.2, т.3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба вх. № 27083/04.11.2025 г. на Б. Т. /В. Т./, гражданин на Т., [дата на раждане] в Р. Т., с турски паспорт № U., изд. на 21.02.2025 г. подадена чрез адв. Ш. Б. от АК - П., срещу отказ за издаване на виза тип „С“ от 15.10.2025 г. от Консулско длъжностно лице от Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т..

С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен. Посочва се, че същият е издаден от некомпетентен орган. Твърди се, че отказът е немотивиран и издаден при допуснати съществен процесуални нарушения. Според жалбоподателя, отказът е незаконосъобразен и издаден в противоречие с материалния закон и с целта на закона. Моли се отказът да бъде отменен. Претендират се разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът - завеждащ консулска служба в Генералното консулство на Република България в И., Република Т. – в съдебно заседание не се представлява.

Административен съд София - град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

На 09.09.2025 г. Б. Т., гражданин на Т., [дата на раждане] в Р. Т., подава заявление № 25026777 за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“) до Посолството на Република България в И..

Към заявлението са приложени доказателства, че лицето е назначено като работник в българска

фирма.

Постановен е оспореният отказ от 15.10.2025 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“) на завеждащ консулска служба Генералното консулство на Република България в И..

По заявлението, видно от представено копие (л. 21,22 от делото) на стандартен формуляр - Приложение № VI от Регламент (ЕО) 810/2009 на ЕП и на Съвета, от 13.07.2009 г. за създаване Визов кодекс на Общността е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с маркиране на пункт 2, 11 и 13, съдържащ текстовете от формуляра: „целта и условията на планирания престой не са обосновани“, „съществуват основателни съмнения за надеждността на направените изявления относно ...“, като относно какви обстоятелства не е записано и „има основателни съмнения относно намерението ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата“. В допълнителни забележки са изложени мотиви, че целта и условията на заявения престой не са обосновани убедително. Кандидатът е назначен в турска фирма, която има договор с българска фирма, дни след като е направена регистрацията на трудовата заетост в Агенцията по заетостта. Посочено е, че са налице съмнения, че лицето използва краткосрочната трудова заетост, като предлог за миграция към други държави. Българската фирма, в която лицето е назначено, е променила дейността си на строителство от 01.07.2025 г., като същата няма работници и финансови показатели.

От ДА“НС“ не е изразявано становище, няма съставени документи, относими към воденото производство.

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1 от закона.

На основание чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, отказва се издаването на виза за краткосрочно пребиваване, ако е налице едно от основанията, посочени в чл. 32, т. 1 от Визовия кодекс. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс. Единият екземпляр се връчва на заинтересованото лице, а другият остава в съответното задгранично представителство на Република България, като се прилага към заявлението и приложените към него документи.

Видно е, че отказа е издаден от А. З. – завеждащ консулска служба в Генералното консулство на Република България в И..

Съдът намира, че с оглед изискванията на чл. 9г ЗЧРБ и приложените заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на министъра на външните работи и заповед № 6/13.02.2025 г. на генералния консул, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия.

Съдът счита, обаче, че оспореният административният акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 АПК и в нарушение на материалния закон.

Част от задължителното съдържание на същия са фактическите и правните основания за издаването му. Мотивите имат за цел да разкрият волята на административния орган, както и обстоятелствата, които са обосנוвали постановяване на акт с определено съдържание. Същите подпомагат жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, както и позволяват проверката, извършвана от съда при надлежно сезиране от страна на засегнатото лице. Липсата на мотиви препятства съдебния контрол за законосъобразност и нарушава правото на защита на заявителя.

В конкретния случай във формуляра за отказ е отбелязано, че целта и условията на планирания престой не са обосновани, като обаче не са изложени конкретни обстоятелства, в подкрепа на тази констатация. В допълнителни бележки е посочено, че са налице основателни съмнения, че лицето би използвало краткосрочната трудова заетост, за да мигрира в други държави. Тези твърдения обаче са бланкетни и не са подкрепени с никакви аргументи. Административният орган не е изложил самостоятелни мотиви, с които да обоснове становището си за „необоснованост“ на целта и условията на планирания престой и за „ненадежност“ на направените изявления, а именно кое обстоятелство или направено изявление се считат за ненадеждни.

В представената от ответника административна преписка няма данни, в съответствие с изискването на чл. 35 АПК административният орган да е изискал допълнително от заявителя документи и информация, след като е счел, че предоставената не е надеждна и не обосновава целта на исканата виза. Несъобразявайки се и с разпоредбата на чл. 36, ал. 3 АПК ответникът не е изложил мотиви, подкрепящи преценката му в горния смисъл. В процесното заявление апликантът изрично е посочил, че има съпричастност, а именно – започване на работа към регистрирано в РБ търговско дружество, с наименование „НАРТ ТРЕЙД“ ЕООД, данни за което се съдържат в преписката. Въпреки това консулското длъжностно лице не е обвързало отказа си с конкретни мотиви, защо е пренебрегнат този факт, респ. – защо е счетено, че целта на влизане и пребиваване в РБ не е обоснована, а представената информация е оценена като ненадеждна.

Като не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс ответникът е постановил незаконосъобразен отказ. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

По горните съображения обжалваният отказ не съответства на изискванията за форма на индивидуалния административен акт, регламентирани с чл. 59, ал. 2, вр. чл. 1 АПК, понеже не съдържа мотиви, обосноваващи бланкетно посочените в стандартния формуляр, съставляващ Приложение № VI от Регламента. Оспореният административен акт е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя с дължат разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в общ размер на 378.35 евро, от които 357.90 евро за адвокатско възнаграждение, 5.11 евро за държавна такса и 15.34 евро за държавна такса за частна жалба.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 46 - ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Т. /В. Т./, гражданин на Т., [дата на раждане] в Р. Т., с турски паспорт № U., изд. на 21.02.2025 г. подадена чрез адв. Ш. Б. от АК - П., отказ за издаване на виза тип „С“ от 15.10.2025 г. от Консулско длъжностно лице от Генералното консулство на Република България в И., Република Т..

ВРЪЩА делото като преписка на длъжностното лице завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България в И. за ново разглеждане на подаденото от Б. Т. /В. Т./, гражданин на Т., заявление № 25026777 от 09.09.2025 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Б. Т. /В. Т./, гражданин на Т., [дата на раждане] в Р. Т. сумата от 378.35 евро, представляваща разноски в производството.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: